

ЯВОРСЬКА Ганна

слухачка магістратури за спеціальністю

«Державна служба»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри державного і муніципального управління Августин Р.Р.)

КОМУНІКАЦІЙНА ВЗАЄМОДІЯ ДЕРЖАВНОГО ОРГАНУ В ПРОЦЕСІ РЕАЛІЗАЦІЇ ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ

Комунікативні процеси у державному управлінні відіграють надзвичайно важливу роль у процесі підготовки та прийняття управлінських рішень, адже використання інформації щодо потреб громадськості та її настроїв щодо внутрішньої політики діяльності органів державної влади є запорукою розвитку демократичного суспільства.

Внутрішня політика — сукупність напрямів діяльності держави, її структур та інститутів, а також суспільних інститутів, спрямована на збереження або реформування існуючого суспільного і державного ладу, регулювання суспільного життя. Зміст внутрішньої політики та її характер залежать від природи панівних класів, верств, груп, політичних партій, які, спираючись на владу, прагнуть зміцнення свого панування, збереження і розвитку соціально-політичних відносин. Фундаментом внутрішньої політики є співвідношення соціально-економічних умов, що склалися на певному етапі розвитку суспільства, та похідного від нього співвідношення пануючих у суспільстві класів та ін. суспільних груп, що визначає пріоритетність цілей, вибір методів і засобів, ступінь задоволеності проміжними результатами внутріполітичного розвитку.

Внутрішню політику здійснюють владні структури, які спираються на економічну і політичну могутність держави, інститути політичної системи та авторитет політичних партій і лідерів. Методи розв'язання внутріполітичних завдань зумовлені монополією держави на політичну владу в суспільстві, яка при досягненні своїх цілей спирається не лише на мирні, а й на насильницькі засоби, економічні важелі та пільги; створення соціально-престижних і непрестижних суспільних статусів, стимулювання та розвиток соціального замовлення у необхідному напрямі; пропагандистські й репресивні заходи; цілеспрямовану організацію соціального виховання, загальної та спеціальної освіти;

паспортний, візовий і митний режими; бюрократичну регламентацію в різноманітних сферах людської діяльності; заходи у сфері охорони здоров'я та спорту; створення нових робочих місць і перепідготовка кадрів та ін.

Внутрішня політика є визначальною для розвитку зовнішньої політики і одночасно перебуває під її впливом. Взаємодія зовнішньої та внутрішньої політики у теоретичному плані виражена у концепціях «циклічного розвитку силових політики» і «балансу сил», які ґрунтуються на тому, що й внутрішня, і зовнішня політика є боротьбою за владу і вплив, яка модифікується лише різними умовами, що складаються у внутрішній і міжнародній сферах. Ефективність внутрішньої політики залежить від наукового забезпечення і таланту керівників держави, досконалості законодавчої бази і прагнення політичних еліт до вирішення політичних конфліктів цивілізованим шляхом.

Таким чином внутрішня політика забезпечує комунікацію між владою та громадськістю і є однією з найважливіших складових системи державного управління та діяльності державного органу. Однією з її головних функцій є забезпечення легітимності поширення повідомлень у інформаційному просторі, отримання підтримки і схвалення громадськістю управлінських рішень. Велике значення для реалізації цієї функції має налагодження ефективного діалогу між державою та громадськістю і отримання належного рівня довіри до органів влади.

Встановлення зворотного зв'язку з громадськістю, публічного діалогу, партнерських стосунків органів влади та інститутів громадянського суспільства, підвищення ефективності механізму залучення громадськості до розроблення та реалізації державної політики, налагодження системності у здійсненні політичних комунікацій, розробка Закону про державну комунікативну політику - питання першочергової ваги, від яких залежатимуть усі подальші дії влади [1, с.46].

Інакше кажучи, державне управління - це процес прийняття і реалізації таких рішень, які засновані передусім на результативності використання сучасних інформаційних і комунікативних технологій. Адже здійснення державного управління неможливе без врахування громадської думки, громадських очікувань та настроїв.

Особливо актуальні проблеми комунікації на рівні місцевих органів влади, тому що саме на місцях має забезпечуватися конституційне право громадян на інформацію. Саме тут відбувається налагодження контактів влади з цільовими аудиторіями населення, узгодження надання публічних послуг з потребами громадян, здійснення контролю якості цих послуг та оперативне реагування на зміни в інформаційному просторі [1, с.123].

Одне з головних завдань місцевих органів влади - надання публічних (громадських, муніципальних, соціальних, адміністративних, управлінських та ін.) послуг населенню з метою забезпечення задоволення його потреб у різноманітних сферах життєдіяльності. Реалізація зазначених завдань, в свою чергу, потребує відповідного комунікативного забезпечення. Саме інформація і комунікація виступають основою процесу надання послуг [2].

Таким чином, інформаційно-комунікаційні зв'язки влади та громадськості складаються в процесі створення відкритого форуму ідей та думок, якими обмінюються ці два учасники комунікативного процесу. У демократичних державах публічність державної інформаційної політики свідчить не лише про спрямованість зусиль влади на суспільні інтереси, а і інтересів суспільства у правильності управлінських рішень діючої влади.

Література:

1. Соціальна безпека: теорія та українська практика : Монографія / І. Ф. Гнибіденко, А. М. Колот, О. Ф. Новікова та ін. - К. : КНЕУ, 2006. - 292 с.
2. У напрямі до більш адекватної та узгодженої національної політики безпеки України // Національна безпека і оборона. - 2008. - № 9. - С. 62-64.